

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

TANRIKULU VE DİĞERLERİ - TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no:50086/99)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

3 Mayıs 2007

İşbu karar Sözleşme'nin 44 § 2. maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup şekli bazı düzeltmelere tabi tutulabilir.

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan ve (50086/99) başvuru no'lu davanın nedeni bu ülke vatandaşları Sinan Tanrıkulu, Yusuf Tosun, Mahmut Vefa, Mehmet Mansur Reşitoğlu, Mehmet Selim Kurbanoglu ve Ferda Pokerce'nin (Başvuranlar) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 10 Temmuz 1999 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

Başvuranlar, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde Diyarbakır Barosu avukatlarından Mustafa Sezgin Tanrıkulu tarafından temsil edilmektedirler.

OLAYLAR

DAVA KOŞULLARI

Başvuranlar sırasıyla 1966, 1965, 1964, 1970, 1970 ve 1975 doğumlu olup Diyarbakır'da ikamet etmektedirler. Başvuranlar Diyarbakır Barosu'na bağlı olarak avukatlık yapmaktadırlar.

Olayların meydana geldiği dönemde başvuranlar Sinan Tanrıkulu ve Mehmet Mansur Reşitoğlu HADEP ve İnsan Hakları Derneği Diyarbakır Şubesi üyesiydiler. Başvuran Yusuf Tosun adigeçen partinin üyesi, Mehmet Selim Kurbanoglu ise bu partinin Diyarbakır il yönetim kurulu başkan yardımcısıydı.

Başvuranlar Mahmut Vefa, Mehmet Mansur Reşitoğlu, Sinan Tanrıkulu, Mehmet Selim Kurbanoglu ve Ferda Pokerce 16 Şubat 1999 tarihinde HADEP il binasından çıktıkları esnada polis tarafından yakalanmışlardır. Düzenlenen yakalama tutanağında başvuranların yakalanma nedenleri belirtilmemiştir.

Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü, Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından bir arama müzekkeresi çıkarılması için Cumhuriyet Savcılığı'na başvurmuştur. Emniyet Müdürlüğü bir takım şahısların HADEP il merkezinde toplandığını ve yasadışı örgütün eski lideri Abdullah Öcalan'ın yakalanmasının ardından sözkonusu şahısların protesto eylemi ve silahlı saldırı hazırlığında olduklarından şüphelendiğini belirtmiştir. Emniyet Müdürlüğü bu kuşkularını, kendisine gelen isimli telefon ihbarlarına ve Kürtçülük yanlısı MED TV'de yayınlanan programlara dayandırmıştır.

Davaya bakan hakim, HADEP il merkezinde protesto eylemi planlanması ihtimalini göz önünde bulundurarak aynı tarihte bir arama müzekkeresi çıkarmıştır.

17 Şubat 1999 tarihinde yapılan aramayı müteakip Yusuf Tosun yakalanmıştır. Arama ve yakalama tutanağında yakalanma nedenleri belirtilmemiştir.

Davaya bakan hakim 20 Şubat 1999 tarihinde başvuranların gözaltı süresini iki gün uzatmıştır.

İzleyen gün başvuranlar, haklarında yapılan suçlamalara ilişkin olarak polis tarafından sorgulanmışlardır.

Başvuranlar 22 Şubat 1999 tarihinde savcı tarafından ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakılmışlardır. Mehmet Mansur Reşitoğlu ve Mahmut Vefa polislerin kendilerine tedbir amaçlı olarak yakalandıklarını ifade etmişlerdir.

Cumhuriyet Savcılığı 13 Şubat 1999 tarihinde başvuruların yasadışı bir örgüte üye oldukları konusunda delil yetersizliği gerekçesiyle takipsizlik kararı vermiştir.

HUKUK AÇISINDAN

Başvuranlar, bir suç işlediklerine dair makul sebep bulunmadığı ve yakalanma nedenlerinin kendilerine bildirilmediği gerekçesiyle yakalanmalarının yasal olmadığını iddia etmektedirler. Uzun gözaltı sürelerinden şikayetçi olan başvuranlar gözaltında tutulmalarına itiraz etmek üzere ya da uzun gözaltı süresi sebebiyle bir tazminat elde etmek için bir başvuru yolu bulunmamasından yakınmaktadır. Başvuranlar bu hususta AİHS'nin 5 §§ 1 c), 2, 3, 4, ve 5 maddesine atıfta bulunmaktadır.

A. Kabul edilebilirliğe dair

1. 5 § 1 c) maddesi

Başvuranlar suç işledikleri yolunda kendilerinden kuşku duyulması için bir neden olmadığı halde özgürlüklerinden mahrum bırakıldıklarını savunmaktadır.

Hükümet'e göre, başvuranların halkı protesto eylemlerine teşvik edecekleri yolunda kuşku duymak için makul nedenler bulunması sebebiyle yakalanmaları yasalara uygundur. Ayrıca suç işlenmesinin önlenmesi için başvuranların yakalanması zorunluluk arz etmekteydi.

AİHM'ye göre, yakalama işleminin 'makul' nedenlere dayandırılması prensibi AİHS'nin 5 § 1 c) maddesinde keyfi özgürlük mahrumiyetine karşı sunulan temel koruma unsurlarından birini oluşturur. Makul şüphelerin varlığı objektif bir gözlemcinin ilgili şahsın suçu işlediğine ilişkin olgu ya da bilgilerin bulunduğu konusunda ikna edilmesi anlamını taşır. Ancak 'makul' niteliği koşulların tamamına bağlıdır (bkz. *Fox, Campbell ve Hartley – Birleşik Krallık*, 30 Ağustos 1990 tarihli karar, § 32).

İlgili hakkında suçlama yapılmamış olması ya da hakim karşısına çıkarılmamış olması özgürlük mahrumiyetinin 5 § 1 c) maddesine uygun bir hedef güdülmediği anlamına gelmez. Bu tür bir hedefin varlığı gerçekleşmesinden bağımsız olarak ele alınmalıdır. AİHS'nin 5 § 1 maddesinin c) bendi uyarınca bir suçlamada bulunulabilmesi için, polisin, yakalamanın yapıldığı anda ya da gözaltı sırasında yeterli delilleri toplamış olması gerekmez. 5 § 1 maddesinin c) bendi, yakalamanın dayandırıldığı somut şüphelerin teyit edilmesi veya ortadan kaldırılması suretiyle tutululuk sırasında yapılan sorgulama ceza soruşturmasının tamamlanmasını amaçlar. Bu itibarla şüphe doğmasına neden olan olaylar, ceza soruşturması sürecinin bir sonraki aşamasında ortaya çıkan kararı haklı kılmak ya da bir suçlamada bulunmak için gereken seviyede olmak zorunda değildir (bkz. *Murray – Birleşik Krallık*, 28 Ekim 1994 tarihli karar, § 55).

Mevcut davada, polislerin başvuranları yakalama nedenleri yakalama tutanaklarında belirtilmemiştir. Ancak Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nün 17 Şubat 1999 tarihli talebinden

polisin 16 Şubat 1999 tarihinde bazı kimselerin HADEP binasında toplandığını tespit ettiği anlaşılmaktadır. Gelen isimsiz telefonlar ve MED TV’de yayınlanan programların ardından polis, sözkonusu şahısların eski PKK liderinin yakalanması dolayısıyla protesto eylemi ve silahlı saldırı hazırlığı içinde olduklarından endişe etmiştir.

Bu koşullar altında AİHM, olayların meydana geldiği dönemin özel koşullarını dikkate almış ve polislin elindeki bilgilerin ciddiye alınabilecek nitelikte bilgiler olduğu kanaatine varmıştır. AİHM, başvuruların yakalanmasına neden olan şüphelerin somut olaylara (yapılan ihbarlar ve gösteriler düzenlemeye çağıran televizyon programları gibi) dayanması sebebiyle gereken seviyeye ulaştığını değerlendirmektedir. Sözkonusu özgürlük mahrumiyeti ilgililer üzerindeki şüphelerin doğrulanmasına ya da dağıtılmasına yöneliktir.

Bu itibarla sözkonusu şikayet açıkça dayanaktan yoksun olup AİHS’nin 35 §§ 3 ve 4 maddesi uyarınca reddedilmelidir.

2. 5 § 2 maddesi

Başvuranlar 2. paragrafta kayıt altına alınan ivedilik ilkesine aykırı bir şekilde, yakalanma nedenleri ve haklarında yapılan suçlamalarla ilgili olarak 21 Şubat 1999 tarihli sorgulamanın sonuna kadar kendilerine bilgi verilmediğini iddia etmektedirler.

AİHM, Yusuf Tosun’un 17 Şubat 1999 tarihinde HADEP binasında yapılan arama sonucunda yakalandığını not etmektedir. Her ne kadar arama ve yakalama tutanağında yakalanma nedenleri belirtilmemişse de yapılan aramanın bir müzekkere uyarınca gerçekleştirildiği olgusu yadsınamaz. Sözkonusu müzekkerede müzekkerenin hangi gerekçeyle çıkarıldığı belirtilmiştir. Başvuranın arama müzekkeresinin muhtevası hakkında bilgi sahibi olmadığı ortaya konulmadığı gibi iddia da edilmemiştir.

Bu itibarla sözkonusu şikayet Yusuf Tosun ile ilgili bölümü bakımından açıkça dayanaktan yoksun olup AİHS’nin 35 §§ 3 ve 4 maddesi açısından reddedilmelidir.

Diğer başvuranlarla ilgili olarak ise AİHM, tarafların tüm argümanları dikkate alındığında, sözkonusu şikayetin, olaylara ve hukuka ilişkin olarak başvurunun bu aşamasında çözümünü mümkün olmayan ciddi sorular gündeme getirdiğini, bu nedenle esastan incelenmesi gerektiği kanaatindedir. Bu itibarla sözkonusu şikayet AİHS’nin 35 § 3 maddesi bakımından açıkça dayanaktan yoksun ilan edilemez. Başkaca bir kabuledilmezlik gerekçesi tespit edilememiştir.

3. 5 §§ 3 ve 4 maddesi

Hükümet, şikayetlerini DGM önünde yapılan yargılama çerçevesinde sunmadıkları gerekçeyle başvuruların AİHS’nin 35. maddesi anlamında içhukuk yollarını tüketmediklerini savunmaktadır.

AİHM, Cumhuriyet Savcılığı’nın takipsizlik kararı vermesi neticesinde başvurular hakkında herhangi cezai usul işlemi başlatılmadığını kaydetmektedir. Bu nedenle AİHM Hükümet’in itirazını reddetmektedir.

AİHM bu şikayetlerin AİHS'nin 35 § 3 maddesi anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını tespit etmektedir. AİHM, söz konusu şikayetlerin başkaca bir kabuledilmezlik gerekçesiyle karşılaşıldığını tespit etmektedir. Dolayısıyla bu şikayetleri kabuledilebilir ilan etmek yerinde olacaktır.

4. 5 § 5 maddesi

AİHM bu şikayetin açıkça dayanaktan yoksun ilan edilemeyeceğini tespit etmektedir. Başkaca bir kabuledilmezlik gerekçesi tespit edilmemiştir. Bu itibarla AİHM söz konusu şikayeti kabuledilebilir ilan etmektedir.

B. Esasa dair

1. 5 § 2 maddesi

Başvuranlar Sinan Tanrikulu, Mahmut Vefa, Mehmet Mansur Reşitoğlu, Mehmet Selim Kurbanoglu ve Ferda Pokerce 21 Şubat 1999 tarihinde yapılan sorgulamanın sonuna değin yakalanma nedenlerinin kendilerine bildirilmemesinden yakınmaktadırlar.

Hükümet, başvurularla ilgili olarak bir yakalama zaptı düzenlendiğini ve bunun başvurularca imzalandığını iddia etmektedir. Bu nedenle Hükümet'e göre başvuruların yakalanma nedenleri konusunda bilgilendirildikleri aşıkardır.

AİHM, 5. maddenin 2. paragrafında temel bir güvencenin dile getirildiğini hatırlatmaktadır. Bu güvence uyarınca, yakalanan her kişiye özgürlüğünden yoksun bırakılma nedenleri bildirilmelidir. 5. maddede sunulan koruma sistemiyle beraber ele alınması gereken bu hüküm, söz konusu kişiye, 4. paragraf uyarınca yakalanmasının yasallığını bir mahkeme önünde tartışabilmesi amacıyla anladığı bir dille ve basit bir biçimde özgürlüğünden yoksun bırakılmasının olgusal ve hukuki nedenleri hakkında bilgi verilmesi yükümlülüğünü getirir. Bu bilgiler ilgiliye «en kısa zamanda» verilmelidir. Ancak yakalamayı gerçekleştiren polis bu bilgilerin tamamını olay yerinde veremeyebilir. Başvurana gerekli bilgilerin yeterince ve kısa bir zaman içinde verilip verilmediğini belirlemek için olayın özelliklerine bakmak gerekmektedir (*Fox, Campbell ve Hartley – Birleşik Krallık*, adigeçen, § 40).

Mevcut davada başvurular HADEP binasından çıktıkları esnada sokakta yakalanmışlardır. Başvuranların yakalanma nedenleri yakalama tutanaklarında belirtilmemiştir. Polis, başvuruları yakalanmalarından beş gün sonra 21 Şubat 1999 tarihinde sorgulamıştır. Başvuranlara yakalanma nedenleri sorgulama sırasında bildirilmiştir. Başvuranların yakalanma nedenlerini bu tarihten önce öğrendiklerini gösteren herhangi bir dosya unsuru mevcut değildir. Bu hususta Hükümet, başvurularla ilgili bir yakalama zaptı tutulduğunu ve bu zaptın başvurularca imzalandığını savunsa dahi, başvurularla ilgili olarak yalnızca yakalama tutanağı düzenlendiği tespit edilmektedir. Başvuranlara ilişkin yakalama tutanaklarında ise yakalanma nedenleri hususunda herhangi bir bilgi verilmemektedir.

Ayrıca başvuruların hangi gerekçeyle yakalandıklarını anlamış olduklarına dair herhangi bir dosya unsuru bulunmamaktadır. Başvuranlar yakalandıkları esnada bir suç eylemi işleme durumunda değillerdi (karşılaştırınız *Dikme – Türkiye*, no: 20869/92, § 54). Ceza

soruşturmasının takipsizlik kararıyla neticelenerek ilgililer aleyhinde herhangi bir cezai usul işlemi başlatılmadığını kaydetmek bu bakımdan yerinde olacaktır.

Bu itibarla AİHM, yakalanma nedenleri hakkında başvuranlara, AİHS'nin 5 § 2 maddesinde öngörülen ivedilik ilkesine uygun bir biçimde bilgi verilmediği sonucuna varmaktadır. Dolayısıyla sözkonusu hüküm ihlal edilmiştir.

2. 5 § 3 maddesi

Başvuranlar aşırı gözaltı sürelerinden şikayetçi olmaktadır.

Hükümet, başvuranların gözaltı süresinin olayların meydana geldiği dönemde yürürlükte olan mevzuata uygun olduğunu savunmaktadır. Hükümet, gözaltı süresinin uzatılmasının yakalananların sayısı ve toplanan delillerin hacmi göz önüne alındığında zorunlu olduğunu eklemektedir.

Mevcut davada Yusuf Tosun'un gözaltı süresi 17 Şubat 1999 tarihinde, diğer başvuranların gözaltı süresi 16 Şubat 1999 tarihinde başlamıştır. Başvuranların gözaltı süreleri serbest bırakılmalarıyla birlikte sona ermiştir. Bu itibarla Yusuf Tosun beş gün, diğer başvuranlar ise altı gün boyunca gözaltında tutulmuşlardır.

AİHM, *Brogan ve diğerleri* davasında, ilgilinin adli denetim olmaksızın dört gün altı saat gözaltında tutulmasının, toplumun terörden korunması amacına yönelik olsa dahi 5 § 3. maddede öngörülen katı sınırları aştığına hükmetmiştir (adigeçen, § 62).

Bu nedenle AİHM, başvuranların Cumhuriyet Savcısı tarafından ifadeleri alınana ve serbest bırakılana değin beş ila altı gün süresince gözaltında tutulmalarının zorunluluk arzettiği hususunu kabul etmemektedir.

Bu itibarla AİHS'nin 5 § 3 maddesi ihlal edilmiştir.

3. 5 § 4 maddesi

Başvuranlar, kendilerine uygulanan tedbirlerin yasallığının denetlenmesini sağlayabilmeleri için herhangi bir başvuru yolu bulunmadığından şikayetçi olmaktadır.

Hükümet, başvuranların, yasadışı olarak özgürlüklerinden mahrum bırakılan kimselerin tazmin edimesini öngören 466 sayılı yasa uyarınca tazminat talep etme hakkına sahip olduklarını ifade etmektedir.

AİHM, hızlı ve otomatik bir adli denetim olmaksızın gözaltında tutulan başvuranlardan tazminat talebinde bulunmalarını istemenin, AİHS'nin 5 § 5 maddesinde öngörülen güvenceden tamamen farklı bir güvence sunan 5 § 4 maddesinin niteliğini değiştireceği kanaatindedir (bkz., *mutatis mutandis*, yağcı ve sargın – Türkiye, 8 Haziran 1995, s. 17, § 44).

Eski Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 128 § 4 maddesinde, yakalamanın ve gözaltının yasaya uygunluğunun denetlemesi için davaya bakan hakime başvurulması şeklinde öngörülen başvuru yoluna ilişkin olarak AİHM, 46221/99 no'lu *Öcalan - Türkiye* kararının §§

64-72 paragraflarında ulusal hakim tarafından Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 128 § 4 maddesi uyarınca tutululuğun yasallığına ilişkin gerçekleştirilen denetimin AİHS'nin 5 § 4 maddesinin gereklerini karşılamadığı kanaatine vardığını hatırlatmaktadır. AİHM ayrıca başvuranın gözaltında tutulduğu süreyle ilgili olarak AİHM, başvurana karşı getirilen suçlamaların ciddiyetini ve gözaltı süresinin ulusal mevzuatta belirtilen süreyi geçmediği ve bu noktada davaya bakan hakime yapılacak bir itirazın çok az bir başarı beklentisinin olacağı kanaatine varmıştır.

AİHM, adigeçen davada varılan sonuçların mevcut dava için de geçerli olduğu kanısındadır. Bu itibarla AİHS'nin 5 § 4 maddesi ihlal edilmiştir.

4. 5 § 5 maddesi

Başvuranlar, bir tazminat elde etmeleri için başvuru yolu bulunmadığından şikayetçi olmaktadır. Başvuranlar, yasadışı olarak yakalanan ya da tutulan kişileri tazminat ödenmesini öngören 466 sayılı kanunun 1. maddesinin uygun ve etkili bir hukuk yolu olarak değerlendirilemeyeceğini iddia etmektedirler.

AİHM özgürlük mahrumiyetinin 1, 2, 3 ya da 4. paragraflara aykırı koşullarda gerçekleştiği gerekçesiyle tazminat talebinde bulunma imkanının mevcut olması durumunda 5. maddenin 5. paragrafına uyulmuş olacağını hatırlatmaktadır (*Wassink – Hollanda*, 27 Eylül 1990, § 38). 5. paragrafta sözü edilen tazminat hakkı, diğer paragraflardan birinin ihlalinin yetkili ulusal makam ya da AİHS kurumlarından biri tarafından ortaya konulmasını ister.

Mevcut davada AİHM, yakalanma nedenleri hakkında başvuranlara bilgi verilmediği, gözaltı süresinin aşırılığı ve bu hususta etkili bir başvuru yolu bulunmadığı gerekçeleriyle AİHS'nin 5. maddesinin 2, 3, ve 4. paragraflarının ihlal edildiği sonucuna varmıştır. Bundan sonra başvuranların uğradıkları zarar için tazminat talep etme imkanının bulunup bulunmadığına karar vermek gerekecektir.

AİHM, 466 sayılı kanunun 1. maddesi hükümleri uyarınca başvuranların savcılık tarafından yürütülen soruşturmanın takipsizlik kararıyla sonuçlanması nedeniyle bir tazminat talebinde bulunma imkanları olduğunu kaydetmektedir. Ulusal mahkemeler böylesi bir durumda tazminata hükmetmek için yalnızca takipsizlik kararını esas almaktadırlar. Bu, takipsizlik kararının otomatik bir sonucu olup hiçbir biçimde özgürlük mahrumiyetinin yasadışılığının tespiti anlamına gelmemektedir.

Netice itibariyle AİHM, Türk Hukuku'nun iddia edilen ihlallerle ilgili olarak başvuranlara bir tazminat hakkı tanıdığı hususunda ikna olmamıştır. Bu nedenle AİHS'nin 5 § 5 maddesi ihlal edilmiştir.

II. AİHS’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

A. Tazminat

Başvuranlar manevi tazminat olarak 10.000 Euro talep etmektedirler.

Hükümet bu taleplere itiraz etmektedir.

AİHM, Yusuf Tosun’a 500 Euro, diğer başvuranlara ise 1.500’er Euro ödenmesinin yerinde olacağı kanaatindedir.

B. Masraf ve harcamalar

Başvuranlar AİHM önünde yaptıkları masraf ve harcamalar için 3.560 Euro talep etmektedirler. Başvuranlar belge olarak Diyarbakır Barosu avukatlık ücret tarifesini esas alan bir sözleşme ve avukat çalışma saatlerini gösterir bir makbuz sunmaktadırlar.

Hükümet bu miktara itiraz etmektedir.

AİHM’nin içtihadına göre bir başvuran, yaptığı masraf ve harcamaların iadesini, ancak sözkonusu masraf ve harcamaların gerçekliğini, gerekliliğini ve makul oranda olduğunu ispatladığı sürece elde edebilir.

Elinde bulunan unsurları ve yukarıda anılan kıstasları göz önünde tutan AİHM masraf ve harcamalar başlığı altında başvuranlara ortaklaşa 1.000 Euro ödenmesinin makul olacağına hükmetmektedir.

C. Gecikme faizi

Gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası’nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı faiz oranına üç puan eklenecektir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM OYBİRLİĞİYLE,

1. AİHS’nin 5 § 1 c) maddesi yönünden yapılan şikayetlerin (başvuranların tamamına ilişkin olarak) *kabuledilemez olduğuna*, 5 § 2 maddesi yönünden yapılan şikayetin Yusuf Tosun’a ilişkin olarak *kabuledilemez olduğuna*, geriye kalan şikayetlerin ise *kabuledilebilir olduğuna*;

2. AİHS’nin 5 § 2 maddesinin *ihlal edildiğine*;

3. AİHS’nin 5 § 3 maddesinin *ihlal edildiğine*;

4. AİHS’nin 5 § 4 maddesinin *ihlal edildiğine*;

5. AİHS’nin 5 § 5 maddesinin *ihlal edildiğine*;

6.

- a) AİHS'nin 44 § 2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, döviz kuru üzerinden Y.T.L.'ye çevrilmek üzere Savunmacı Hükümet tarafından
- i. manevi tazminat olarak Yusuf Tosun'a 500 Euro (beş yüz), diğer beş başvuranın her birine 1.500 Euro (bin beş yüz) *ödenmesine*;
 - ii. masraf ve harcamalar için ise altı başvurana ortaklaşa 1.000 Euro (bin) *ödenmesine*;
 - iii. bu miktarın yansıtılabilecek her türlü vergiden *muaf tutulmasına*;
- b) sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda faiz *uygulanmasına*;

7. Adil tatmine ilişkin diğer taleplerin *reddine*;

Karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğü'nün 77 §§ 2 ve 3. maddesine uygun olarak 3 Mayıs 2007 tarihinde yazıyla bildirilmiştir.